

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 278/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L. V. a J. V., T., zastúpených advokátom JUDr. M. C., T., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 235/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. V. a J. V. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2011 doručená sťažnosť L. V. a J. V. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 235/2010 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„Návrhom podaným dňa 21. 03. 2007 na Okresný súd Trnava sa navrhovateľ domáhal, aby sme mu boli povinní zaplatiť sumu 3.203,- Sk (106,32 eura) titulom nedoplatku na zálohových platbách za nájomné a za plnenia spojené s užívaním bytu.

Okresný súd Trnava na základe návrhu vydal dňa 28. 09. 2007 platobný rozkaz (sp. zn. 29 Ro 116/2007), proti ktorému sme podali odpor. Po zrušení platobného rozkazu sa vo veci konalo pod sp. zn. 10 C 143/2007.

Dňa 18. 03. 2010 okresný súd vo veci vyniesol rozsudok, ktorým návrhu navrhovateľa čiastočne vyhovel a zaviazal nás zaplatiť spoločne a nerozdielne navrhovateľovi sumu 42,69 eura; vo zvyšnej časti návrh zamietol. O trovách konania nerozhodol s tým, že o nich bude rozhodnuté samostatne po právoplatnosti rozsudku.

Proti predmetnému rozsudku som podal ja, L. V. dňa 19. 04. 2010 odvolanie, ktorým sa domáham zrušenia napadnutého rozsudku a jeho vrátenia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Konanie sa vedie na Krajskom súde Trnava pod sp. zn. 24 Co 235/2010.

Od uvedenej doby Krajský súd Trnava vo veci nekoná a do dnešného dňa, t. j. viac ako rok od začatia odvolacieho konania o tomto odvolaní nerozhodol.“

Keďže podľa sťažovateľov stav ich právnej neistoty po podanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) z 18. marca 2010 trvá až dosiaľ, navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo L. V. a J. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 235/2010 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Trnave sa v predmetnej veci prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.“

Ďalej sťažovatelia žiadali, aby im ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie každému v sume 700 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľov smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa nich spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 24 Co 235/2010.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zohľadnil svoju doterajšiu judikatúru konštatujúc, že konanie na krajskom súde prebieha od 8. júna 2010 (keď mu bol postúpený spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní), pričom sťažnosť na porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bola ústavnému súdu doručená 17. júna 2011, t. j. približne rok od predloženia spisu okresného súdu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka predmetného odvolacieho konania aj napriek nečinnosti krajského súdu sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľov, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 24 Co 235/2010 (dosahujúca jeden rok) zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť krajský súd, samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľov na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že nič nebráni tomu, aby v prípade, ak krajský súd v ďalšom priebehu konania nebude postupovať efektívne a plynulo, sťažovatelia zvážili možnosť opätovného podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011